

[Kjeld Olesen.]

bemærkninger, var jeg lige ved at sige, ingen bemærkninger, der ikke allerede er sagt ved tidligere tilfælde, hvor jeg og mange andre har haft lejlighed til at diskutere forsvaret med hr. Erik Kragh.

Jeg vil bare bede hr. Erik Kragh om én ting, og det er, når sommerferien nu kommer, at skaffe sig materiale, der med al tydelighed viser, at det, som vi har kørt frem nu vel, på et tidligt tidspunkt — er overensstemmende med en erkendelse, der er ved at rejse sig i en lang række andre NATO-lande. Jeg behøver bare at pege på Belgien, hvor diskussionen er stærkt stigende, og jeg kunne pege på andre. Derfor tror jeg, at hr. Erik Kragh gør meget klogt i at erkende, hvis det er muligt, at bare at køre videre, som det er nu, er ikke sagen. Tværtimod, diskussionen er på vej.

(Kort bemærkning).

**Erik Kragh:** Ja, jeg har nok opdaget hr. Kjeld Olesens taktik; den er at sige, at jeg ikke siger noget nyt; jeg er jo konservativ, jeg bliver stående ved det gamle.

Men spørgsmålet er altså, hvad NATO-strategien kræver af de enkelte medlemslande. Det er ikke rigtigt, når hr. Kjeld Olesen siger, at man i andre lande begynder at overveje ordninger svarende til den socialdemokratiske. Hr. Kjeld Olesen burde følge, hvad der foregår i Storbritannien, hvor man kæmper for at forøge bidraget til det fælles NATO-forsvar, og i andre lande også, og hr. Kjeld Olesen burde lytte til de toner, der utvivlsomt vil lyde fra amerikansk side på NATO-mødet i disse dage, hvor amerikanerne, netop under henvisning til amerikanske reduktioner, vil prøve at få europæerne til at yde mere. Det er ikke tiden for de vesteuropæiske lande at begynde at reducere og slet ikke in absurdum, således som det socialdemokratiske forslag har til hensigt. Vesteuropa står nu over for, om vi vil opgive den sikkerhed, vi har levet under, med en kommende amerikansk reduktion, eller om vi selv vil gøre en anstrengelse på det område. Tiden vil vise det.

**Gert Petersen:** Jeg hører naturligvis ikke til dem, der skal beklage det, når jeg hører, at der opstår diskussion og uenighed mellem

NATO-partierne her i tinget, mellem socialdemokratiet på den ene side og de to NATO-partier, det konservative folkeparti og det radikale venstre, på den anden side. Jeg hilser enhver hanefjedsbevægelse velkommen i retning af større fornuft, som vi er vidne til hos socialdemokratiet, også selv om det kun drejer sig om hanefjed. Derfor er jeg en lille smule ked af, at noget af det, jeg kommer til at sige, måske ligesom vil genskabe idyllen mellem NATO-partierne her i tinget. Det er ikke meningen med det, og det vil også kun opfattes sådan ud fra en noget overfladisk betragtning.

Jeg kom egentlig herop for at sige nogle ord om udenrigspolitikken, men jeg skal ikke opholde mig ret længe ved en konstatering af, at ping-pongspillet mellem supermagterne fortsætter mere eller mindre hen over hovedet på os andre, og ved en konstatering af, at Danmark i sin udenrigspolitik i det forløbne år har forholdt sig nøjagtig så initiativløst, som det er sket i de tidligere år under denne og tidligere regeringer.

Derimod vil jeg opholde mig ved et bestemt punkt, hvor det kunne se ud til på den ene side, at Danmark er initiativrigt i sin udenrigspolitik, og på den anden side, at der virkelig er tale om en ædel kappestrid mellem regeringspartierne og socialdemokratiet, nemlig spørgsmålet om forholdet til Grækenland og Portugal. Det er også et spørgsmål i NATO-sammenhæng. Jeg mener overhovedet, at den passivitet, den tilbageholdenhed, den mangel på initiativ, som kendetegner dansk udenrigspolitik, må ses i denne NATO-sammenhæng; den hænger sammen med vort medlemskab af NATO.

Nu oplever man, at den danske udenrigsminister mødes privat med den portugisiske udenrigsminister i Lissabon og fortæller ham, at det er da noget kedeligt noget, hvad den portugisiske udenrigsministers regering gør i Afrika. Socialdemokratiet herhjemme vil gå endnu længere og vil have sagen rejst i NATO-rådet. Man vil også have Grækenlandsspørgsmålet frem. Hvad håber man, hvad regner man egentlig med at opnå? Det har jeg spurgt mig selv om nogle gange, når jeg har hørt på disse debatter, mellem NATO-partierne indbyrdes: hvad regner man egentlig med at opnå? Regner man med, enten det nu er ved private besøg hos den ene eller den anden fascistiske udenrigs-